

דברת בם

פרשת 'קרח' | גליון מס 369 | כ"ו סיון | 29.6.2019

לרעי קיץ
קאים הנחיריים
ורומזים אילה קיץ
הולך להיות -

לרעי קיץ
נישאים ברוח
מעירים זכרונות
מעוררים עראנות

אל מהו הקיץ שבאלהיות
ממה שהריח לו דק מן הדק
אל אהבה שנוסע אלינו
נשבר על כאיזה למרחק

יחסינו לאן? | אופיר שפר ויפעה בנר

פנים אל פנים? בלי הילדים סביבנו? מפגש כזה דורש הקשבה פעילה, להקשיב ולא רק להשמיע. זה גם מעיד על מצב שאולי לא כולנו מסכימים עליו - מי אמר בכלל שיש בעיה וצריך לנהל עכשיו את "השיחה"? במערכת יחסים זוגית, בסוף מישור ייזום. בחיי קהילה, מי אחראי ליזום שיחה כנה? בעלי תפקידים רשמיים? מנהלת הקהילה? אולי אנחנו, חברי הקהילה, יש לנו את המנדט לשלוח מייל בתפוצה נרחבת ולהגיד, "תשמעו, לדעתנו יש בעיה, בואו ניפגש לדבר עליה". בשנים האחרונות צמחה קהילת "קשת" מחבורה אינטימית של אנשים עם חלום לחיות ולחנך ביחד, ל-400 משפחות שנכנסות בשערי מערכת החינוך, ועל הדרך - מי יותר מי פחות - גם לקהילה שלנו. **הצמיחה המסיבית התרחשה די מהר, ארבעת גני "קשת" התמלאו, בית הספר צמח לשלוש כיתות בכל שכבה, ואפילו הצלחנו להקים בית ספר תיכון. אבל הקהילה - היא הולכת ומצטמקת.** הנכס המרכזי של קהילה כמו שלנו הוא התרבות שלה. אנחנו טועים לחשוב שמוסדות החינוך הם הנכסים המרכזיים, וכל המסביב זה 'נחמד, אבל...'. להיפך, נכס תרבותי הופך למסורת שאומרת מי אנחנו. מי אנחנו היום?

ברחבי הארץ יש עשרות קהילות שמחפשות דרכים והגדרות איך לחיות ולחנך ביחד - דתיים וחילוניים, יהודים וערבים - ולהן פנים רבות ושונות. קשה לאפיין אותן במכנה משותף במרכיבי הזהות. אבל קל לראות מי משגשגת, מי פורחת ומי דועכת. ותמיד תמיד בסוף יש הלימה בין מצב הקהילה למצב מוסדות החינוך שלה. במערכת יחסים זוגית טובה, ממשברים צומחים. בקהילה, בשביל לצמוח ממשברים, צריך קודם לחפור עמוק עמוק פנימה, ליזום מפגש פנים אל פנים בין אנשים שאולי מעולם לא נפגשו, לשאול אותם: "שנייה רגע, בכלל באת לרעיון של חיים משותפים לדתיים וחילוניים? מה החלום הזה בשבילך? האם יש לנו אחד כזה משותף עדיין?"

או! סוף סוף הגעת. אמרת שתבואי מוקדם היום, לא? לא חשוב, את יכולה לשבת? הרתחתי כבר מים לקפה. אני חושבת שאנחנו צריכות לדבר די, אנחנו ביחד כבר שנים-עשרה שנה. דברים משתנים, אנשים ונשים הולכים ובאים. וגם המון דברים נשארים אותו הדבר. אני חושבת שהגיע הזמן לנהל את ה-שיחה. היו לנו תקופות מעולות, זוכרת? הקמנו גן ילדים ראשון, עשינו ערבי לימוד, יזמנו טקס מעבר בין יום הזיכרון ליום העצמאות... ובית הספר! איזו שמחה! כשהצלחנו לפתוח את החטיבה, זה בהחלט היה הישג משמעותי. כמעט אי אפשר להאמין שכל זה לא היה פה לפני שנים-עשרה שנה. תשמעי קהילה, אני יודעת, את לא מבינה עד הסוף מה אני רוצה ממך. אם כל כך הרבה קורה וכל כך הרבה טוב, למה השיחה הזאת באה עכשיו?

כי את, קהילה יקרה, גדלת והתרחבת, קלטת המון חברים חדשים, אבל לפעמים נראה לי שקצת שכחת אותי בדרך. את בטוחה שאת עדיין רוצה לחיות ולחנך ביחד? שלא תביני אותי לא נכון, אני שמחה שאת גדלה. כל קול שמצטרף הוא מיוחד ומגדיל את הגיוון שלנו. השונות הזו, הגיוון, כולם מדברים על זה היום. מהשירות הציבורי ועד למגזר העסקי, אין חברה שמכבדת את עצמה שלא שמה את זה על סדר היום.

הבעיה היא שאת מה שכולם עכשיו רק לומדים, אנחנו כבר שכחנו, ממש שכחנו. ואז מסיבת ל"ג בעומר מתבטלת כי אין מי שיארגן אותה; צוות באל"י, מעוז הערבות ההדדית שלנו, מקבל פחות ופחות פניות (חבל, אתם מפסידים ארוחות ממש מפנקות של חברות וחברי הקהילה); חברי קהילה לא כל כך מתנדבים לוועד העמותה... ואת? את הולכת ונחלשת. ואין לך כל כך זמן בשבילי.

בחיי קהילה לעיתים יש צורך לנהל שיחות כאלה, אולי לעיתים תכופות יותר ממה שקהילה מסוגלת. זה דורש התכנסות פנים אל פנים. מתי בפעם האחרונה נפגשנו

פרשה ופירושה | הרב ארי חסיד

פרשת קרח

הנכונה, יש לה זכות קיום. דווקא כאשר אנחנו מבינים גם את הבסיס של הזהות הקבוצתית של עצמנו ומבינים את המקום שלנו בתוך קבוצה קטנה ובתוך קבוצה גדולה, אנחנו נצליח להישאר. ריבוי קבוצות שסופן להתקיים זה דבר חיובי ביותר, אך אל לנו לשכוח כי הקבוצה לא קיימת בשביל ריב או היבדלות אלא בשביל האפשרות לכבד זו את זה ולומר, "אנחנו שונים, ואין לי צורך להכריח אותך להיות כמוני". כאשר נכבד את השוני שבינינו, נוכל להמשיך להיות גם בקבוצות קטנות וייחודיות וגם בקבוצות גדולות ומגוונות. תחי המחלוקת!

"מחלוקת שהיא לשם שמיים, סופה להתקיים. ומחלוקת שאינה לשם שמיים, אין סופה להתקיים. איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמיים? זו מחלוקת קרח וכל עדתו" (פרקי אבות ה כ). כשלמדתי את המשנה הזאת לראשונה כנער, חשבתי שהורדתי את המילים המיותרות: יש מחלוקות טובות, כמו זו של הלל ושמאי, ויש מחלוקות רעות, כמו זו של קרח ועדתו. מהמשנה הזאת הבנתי למה קרח ועדתו נבלעו באדמה בפרשת השבוע, כי הוויכוח של קרח עם משה היה מטעמים אישיים ולא למטרה עליונה יותר, או במילים אחרות, לא לשם שמיים. לעומת זאת, לוויכוח של הלל ושמאי הייתה מטרה נעלה יותר, לקדם את התורה, ולכן היא הייתה חיובית. ב"פירוש ישראלי חדש" על פרקי אבות, מסביר המחבר אביגדור שנאן, כי דומה שהמשנה אינה מדברת כלל על ויכוח אלא על קבוצות: מחלוקת היא מילה נרדפת למחלוקה. פירוש זה מסתדר היטב עם המילים, הרי קרח אינו חולק על עדתו אלא מורד נגד משה יחד איתם. קריאה זו גם מזמינה אותנו - קהילה המבוססת על הרעיון שיש בתוכנו קבוצות שייכות שונות שיכולות לחיות ביחד - לחשוב כיצד אנחנו מתחברים לרעיון של "מחלוקת לשם שמיים".

"סופה להתקיים". כאשר קבוצה נבדלת מחבריה מהסיבה

סוף הדרך | עדי פאר

למראית עין כל מִרְעָ מִיִּטִּיב וְכָל חוֹטֵא טָהוֹר לֵב. מדינתי השלמה בגדו בך חלקיך, חרשו בך תלמים של זדון ומרמה והשחיתו שדותיך, שְׂדוֹת הַטוֹב והָאוֹר. מדינתי הדואבת אנא חזקי. אל נא תיכנעי למבקשי רעתך ואל נא תישברי מול מנתצי דמותך. כי נותרו בך מבקשי טוב ואוהבי נפש, אשר יילחמו בעבורך בכל מאודם. וישוב הירוק לשדותיך והתכול לימותיך. וגם אם נידרש לצאת מול אחינו ולא נוכל לעיוורונם, נעמוד בפרץ ונגנחם אל מַעְבְּר. אין מורא בקרבנו ורם רוחנו, כי בעבור דמותך אנו עושים ולמען פרי בטןך אנו מבקשים. עד אשר תחזור אלייך החמלה והתקווה, ועימם נשמות כל עם יתברכו בך ויקשרו גורלם בך באשר היית ואשר תהיי.

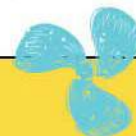
מדינתי הקטנה מה קודרות פנייך. חסרי הבעה, חשוכים וריקים המה. האם כשלנו במשמר? האם קצנו בך? מדינתי היקרה בלִיַּת מוֹסֵר ומוֹכֵת בּוֹשָׁה. תושבייך הפנו לך עורף, הטילוך בצד הדרך ללא כתובת ובאין דורש. מדינתי האומללה עטורת שִׁרְיָה וגאווות רוח. ילדייך אשר להם היית בית אינם עוד. ואת נותרת יתומה משוכנייך. מדינתי אוהבת האדם, קולות הבכי אינם נשמעים ואין זועק. נעלמה החמלה מן הֶדֶר ותקווה מן היושב. מדינתי הנעלמת אינך מוכרת עוד. גם המתיימרים לשומרך הטילו בך מום. ואת שרוטה ופצועה פצעי חטא. מדינתי העזובה געגועי מלאים אלייך, אל שהיית צחה ושוקת, דואה באוויר התום, שוחה בימת הַיָּחַד. מדינתי השסועה מי יבוא לעזורך בטרם תאבדי לבלי שוב? כי

ברכות

לִפְתָּח לִבְנוֹנֵי הָגֶבֶר גֶּבֶר
מִלֵּן טוֹב לִבְרֵי הַמַּצּוּה
חֲזוּלִים עֲלֶיךָ,
הַחֲבָרִים

לְמַשְׁפַּחַת רַחֵם
מִלֵּן טוֹב לִרְגָל נְשׂוֹאֵי נְשֵׂאֵי יְהוּדָה
מִתְנַצְּבֵי אִיחָד הַצֵּלָה מִזְכֵּרֶת בֵּיתָהּ

בְּרִכַּת לְרוֹנֵן כֶּהֱן הַמִּנְחָה הַיּוֹצֵא.
תְּנֵה רַבָּה עַל תְּרוּמַת הַרְבֵּה בִּשְׁנֵים אֵלּוּ.
בְּהַצֵּלָה בְּהַמֶּשֶׁךְ הַדֶּרֶךְ.
הוֹרֵי וְתַלְמִידֵי בֵּית סֵפֶר 'קֶשֶׁת'

כל שנה כשמגיע הקיץ | מירב קליין סידרנסקי

על הפגישה הבאה. מכינה את החדר, מסדרת את הניירת על השולחן ומרגישה מוכנה ומזומנה. פתאום הבנתי שזו התשובה. אני רוצה חופשה באפריקה השחורה, אני אוהבת טבע, ג'ונגלים ואפילו הליכה מרובה עם כל המשפחה. אני רק מבקשת שזה יקפץ לי ביומן לשבוע הבא ויסתיים במידה הנכונה.

החופש הגדול לא קופץ לי בשום יומן ואין לי מושג אם הפגישה מתקיימת שם או כאן. הוא גדול וכולל רק את החלק של הילדים באוכלוסייה על פני היבשות. אנחנו, ההורים, לוקחים חיסונים מוחלשים נגד מסכי מחשב, קייטנות וילדים ערים בלילות. אך גם אם השיגרה היא חיינו והיא מאפשרת יציבות לרבים מאיתנו, ערנות בבקרים ושינה בלילות, אפריקה היא יבשת גדולה, אותנטית ויפה. בחלקה היא אכן שחורה, אך כוללת נופים עוצרי נשימה. אני חושבת שאבלה בה עם כל המשפחה, אניח לפרקים את היומן ואחזור לשיגרה מסודרת יותר לקראת ראש השנה.

כל שנה כשמגיע הקיץ, מגיעה איתו זיעה לחה ודביקה של עומס חום וטמפרטורה גבוהה. עם החום הגדול, קרם הלחות וכובע המצחייה, מגיעה גם תחושה כבדה של איבוד שליטה. חלפה לה השנה, מסתיימים הגן ובית הספר, ובשבירי שנייה הגיעו חבוקים לילות לבנים של מתבגרים, בקרים רצופי שינה ושירותי מטבח בלתי מוגבלים.

כל שנה כאילו הפתיעו אותי מחדש, מתקשה להאמין שכבר עברה. מנסה להכניס לכל החופש העצום הזה קצת שיגרה, אך כל ניסיון תכנון מסתיים בייאוש דביק וניגוב המצח בחוסר ההצלחה.

התיישבתי בבוקר שיגרתי עם קפה בידי מול המחשב ותהיתי: למה אנחנו כל כך כמהים לשיגרה? למה החופש הגדול וסיום השנה מרגיש כמו יציאה למסע בין יבשות, מאירופה המסודרת והקיררה לג'ונגלים של אפריקה השחורה? בעוד אני מנסה לענות לעצמי על השאלה, היומן מסמן לי

צלצולי פעמונים | אילת כלפה

תופעה זו היא חלק מגדילה של קהילות מהסוג שלנו. היא אינה תופעה יוצאת דופן והיא מאפיינת את שלב המעבר מקהילה קטנה ואינטימית לקהילה גדולה. מדור המייסדים שהקים יש מאין לדור שהגיע למשהו שלכאורה קיים ועובד מעצמו ולכן ואינו חש את הצורך לקחת חלק כשמבחוץ נראה שהכל עובד.

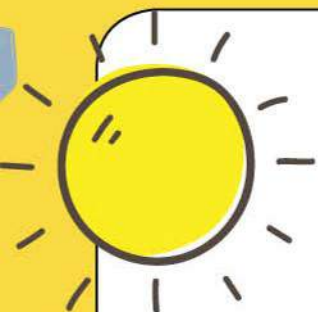
אז זהו חברה, צריך גם אתכם, יש צורך ביצירת עתודת מנהיגות חדשה ורעננה שתהיה שותפה להמשך הבנייה והביסוס של הקהילה. בואו נאפשר לדור המייסדים להעביר את המקל לדור ההמשך, כי כשלוקחים חלק בארגון מרגישים שייכות, ויש יכולת להשפיע ובינינו, אם לא יהיו מתנדבים הדברים לא יקרו מעצמם. בשבוע הבא תצא הודעה ובה רשימת תפקידים הדרושים איוש, אני קוראת לכם להתנדב ולקחת על עצמכם תפקידים בעלי אחריות או משימות נקודתיות כל אחד בהתאם למציאות שלו ועל פי יכולתו.

על יסודות הפעילות הענפה שהחלה לפני 13 שנה, נוכל לעבור לשלב הבא שלנו ולראות את פעילות הקהילה הולכת וגדלה ומשפיעה פנימה והחוצה.

אי שם לפני שלוש עשרה שנה הוקמה עמותה, חברה היו מלאי להט של מייסדים, ארגון אירועים, יזמו פעילויות והתנדבויות והרגישו שייכות מלאה לבייבי הזה ששקדו על הקמתו. הקהילה הלכה וגדלה, הצטרפו עוד ועוד חברים למיזם המרגש הזה והצטרפו עוד ידיים למאמץ. מתנדבים המשיכו להרים את האירועים. צוות אירועים, וועדת תרבות, ועדת קישוט ועוד שקדו ימים ולילות על הקמת תפאורות ומחשבה על עתיד הקהילה.

המיזם המשיך לגדול, השמועה יצאה למרחוק והגיעו עוד ועוד חברים חדשים ששמעו על קהילת קשת ורצו לקחת חלק, הקהילה התחילה לשנות את אופיה, מקהילה קטנה ואינטימית בה כולם מכירים את כולם, היא גדלה למימדים מפתיעים ועתה באירועים כבר לא כולם הכירו את כולם ואפילו לא את רובם.

כמה מהמצטרפים החדשים גילו רוח התנדבות והצטרפו לרשימת נושאי האלונקה אך לא היה בהם די. נסיונות שונים לתקשר שדרושים מתנדבים ודם חדש לריענון השורות זכו לתגובות מועטות והמתנדבים הקבועים החלו להתעייף. הם עשו את שלהם והגיע זמנם לפנות את מקומם לבאים אחריהם.

לאירי ורעל
רכזת יהדות היוצאות
בהצלחה בדרכיך החדשה!
הורי ותלמידי בית ספר 'קשת'

אחבר המערכת עדי פאר
ברכות חמות על חתימה עם
הוצאת ספרים
לספר "אלולה תליתלה"

על מרקוביץ
מלך טוב לב המצווה,
אוהבים,
אנחנו

לא שוכחים להציג את החוכמה הגדולה שלהם. איך כל האפליקציות והתכונות המתקדמות מקצרות לכם תהליכים, מדלגות לכם על תורים ועושות לכם חיים קלים, כל עוד אתם זוכרים את הסיסמה ("שמע ישראל", כמובן עם ע' גדולה).

הבעיה היא שחוק מזמן, האפליקציות האלה חוסכות לכם גם את התקשורת עם האחר. כי כשיש ווייז לא צריך לשאול אף אחד מה הדרך, וכשמפעילים את מצלמת הסלפי אין סיבה להתגבר על חוסר הנעימות ולבקש ממישהו שיצלם, וכשפוטופיי מגננת לא צריך לשמוע את המגיש מלרלר על גבי תחילת השיר. הודות לפייסבוק לא צריך להתקשר למישהו ביומולדת אלא פשוט להשאיר לו "מזל טוב" על הקיר, בעזרת אפליקציית הבנק נמנעים מלקפוץ לסניף ולראות את הפקיד, וכמובן מגיעה תודה רבה לעליאקספרס שמייתרת לכם את המוכרות בחנות, בלי סיניות.

ובזמן הזה שנחשך, בני ובנותי היקרים, קרה פעם משהו. השיחה עם המוכר על ההיא שהתארסה והחיוך לבחור שצילם אתכם, התובנה הקטנה שנזרקה מעלי גלי האתר והפגישה עם החבר לכבוד יום ההולדת לא היו רק זמן שעבר בחיים שלכם, הם היו החיים עצמם. הקשר, האהבה, השיח, המפגש, האנושיות. אז בפעם הבאה שאתם שולפים את הסמארטפון שלכם כדי "להעביר את הזמן", קחו עוד קצת זמן כדי לחשוב על זה שוב.

Sent from my iPhoneX

שלכם,
אלוהים

הביא לדפוס: יואב פרידמן

בני ובנות "קשת" מזכרת בתיה היקרים, הגיע הזמן שנדבר פה על עניין שיושב אצלי בראש כבר הרבה זמן, והוא הזמן. כן, בזמן שאתם קוראים את הדברים האלה, הזמן חולף לו. לכאורה זה עניין פשוט, אבל אם הייתם מודעים לזמן שרק, וזוכרים כל הזמן שהזמן בעולם מוגבל, אולי לא הייתם מבזבזים זמן יקר על שטויות.

כמובן שיש מי שיטען שגם לקרוא את מה שכתוב כאן זה בזבז זמן, אבל לדעתי, דווקא הטקסטים שלי הם חבל על הזמן.

אתם ודאי יודעים שיש לי עניין מיוחד עם הזמן. תכלס פוצצתי את היהדות עם הקטע הזה: כניסת שבת ב-19:27 בדיוק, יציאת שבת ב-20:29 (בום, נדפקתם בשתי דקות), המולד ביום שני, 12 שעות ו-53 חלקים, ב-4:21 זה עלות השחר וב-8:29 סוף זמן קריאת שמע (לפי המגן אברהם כמובן, לא לפי הגר"א). פסח ב-י"ד בניסן, שבועות ב-ו' בסיוון וסוכות ב-ט"ו בתשרי, ורק תשעה באב לפעמים יוצא דווקא ב-י'. אבל את זה אתם קבעתם אז אני לא מתפלל.

אני מניח שפסיכולוג בשקל היה טוען שהעניין המיוחד שלי עם הזמן נובע מעצם העובדה שאני נצחי ולמעשה מעל הזמן, אבל פסיכולוג ב-480 שקל לשעה היה מבין למה זמן הוא דבר חשוב.

בכל אופן, אני הרי לא העניין פה, ומה שאני בא להגיד לכם זה ככה: יש לכם זמן מוגבל על הכדור הזה, אז כדאי שתבדקו טוב טוב עם עצמכם מה בדיוק אתם עושים בו: העבודה רודפת אחרים עם מיילים בטלפון, את הזמן עם הילדים אתם מבזבזים תוך כדי קריאת הודעות ווטסאפ בנוסח "נפתח חוג ריתמיקה בהשראת קרנבל מסכות ספיריטואליות מצפון אקפולקו", ואת שאר הזמן אתם גוללים בטיימליין של פייסבוק.

עכשיו תראו, אני לא רוצה להתעסק בשאלה אם זה טוב או רע. פשוט כי זה רע. ואני ממש לא צריך לגלות לכם את זה, אני הרי שומע אתכם דנים בעצמכם בבזבז הזמן המשווע שגורמים הטלפונים הניידים. אלא שלצד זה אתם

פרידה מגילי רבל

אנשים טובים.

גילי שילבה בתפקידה בקיאות ברזי התקציב, חזון, ראייה קדימה ושאיפה לקדם את הקהילה אל השלב הבא שלה. החל מתחילת הדרך בקשת הייתה גילי חברה פעילה בועדות השונות, בהנהגת ההורים ובוועד העמותה. החינוך המשלב, המכוון להתמודדות והכלת ריבוי קולות, הפלורליזם וראיית האחר הנם בנפשה, ובשנים האחרונות מילאה תפקידים מרכזיים, בעוד ילדיה כבר אינם נמצאים במוסדות קשת מתוך אמונה ודבקות בדרך זו.

אנו מודים לך גילי על תרומתך, דבקותך ומסירותך הרבה לקהילה.

חברי ועד העמותה

בתקופה האחרונה נפרדנו מגילי רבל יו"ר העמותה היוצאת. זו הזדמנות להודות על העשייה לאורך תקופה זו.

גילי רבל כיהנה כיו"ר עמותת 'קשת' במשך שנתיים.

תפקיד היו"ר הוא תפקיד מורכב, רצוף אתגרים ודורש פניות רבה לאורך זמן.

גילי השקיעה את כל כולה בתפקיד, הכילה התמודדויות רבות וייחודה זמן רב לבירור נושאים שקשורים לעתידה של קשת.

בתקופתה הקהילה המשיכה בצמיחתה, בית הספר הפך להיות הגדול ביותר במזכרת בתיה, הצלחנו להצמיח את התיכון ולהביא למזכרת בתיה הרבה

עינט קרמר בריאיון עם רונן כהן מנהל בית הספר קשת היוצא

על מה גאוותך?

על צוות המורות והרכזות המצוינות הן בהיבטים פדגוגיים והטיפוליים, על העשייה והפרויקטים המיוחדים לכל גיל בתחום השילוב. עשייה אשר קיבלה עומק ורוחב כאחד. על עיצוב חללי בית הספר תוך הבאה לידי ביטוי של השונות והחיבור הקיימים בו. הוקמה כאן מעין טרילוגיה הכוללת ספרייה, מעבדה וחדר מקרא המייצגים את השילוב ה"קשתי" במיטבו, ואני מזמין את כל ההורים לבוא לבקר

אנחנו עתידים לקבל מנהל או מנהלת חדשים. מה האתגרים המרכזיים שיעמדו בפניהם?

אתגר מרכזי שאני מזהה נובע מהעובדה, החיובית כשלעצמה, שהספקטרום הדתי-חילוני של 2019 כבר מזמן אינו דיכוטומי. לתפיסתי, בית הספר אינו מגדיר לקהילה את גבולות המרחב הזהותי, אלא הקהילה צריכה להגדיר אותו לבית הספר, ומתבקש שהקהילה על מוסדותיה תעשה חשיבה מחודשת על המציאות הזו - מהן הציפיות ובהתאם - מה דרישותיה ממוסדותיה החינוכיים.

מבחינה פדגוגית אני חושב שצריך להרחיב ולהעמיק את ההוראה שמערכת תלמידים על ידי פרויקטים, הוראה שמאפשרת חוויה לימודית שיוצאת מתוך התלמיד. החינוך המשלב מאוד מסייע לנו בזה היות שהוא חינוך המבוסס על יצירה אישית או תוך כדי דיאלוג.

מילות פרידה וסיכום

המפגש שלי עם הילדים היה מפגש פורה ומורכב כאחד, שביקש, למעשה, לאפשר עשייה משותפת עם גבולות ואני חושב שזה חשוב מאוד. ההתגייסות של ההורים כאן היא יוצאת מגדר הרגיל לעשייה. אני רוצה דרך זה להודות לצוות המורות המאוד מיוחד והמאוד איכותי של "קשת". בהצלחה לכולנו!

אני מבינה שאתה אחד מהחברים הראשונים בקהילת "קשת", הרבה לפני שנכנסת לתפקיד המנהל. מה הביא אותך לקהילת "קשת"?

אכן הייתי חלק מקבוצת המשפחות שב-2005 התגבשו לקראת הקמת קהילת "קשת" והמוסדות החינוכיים. כמשפחה חילונית, וכמי שבא ממערכת החינוך ההתיישבותית, גדלתי במקום זהותי ופוליטי מאוד מובהק. דווקא 'ההתנתקות', למרות שתמכתי בה, טילטלה אותי. היא שיקפה איך החד-צדדיות של קבוצות זהות בתוך החברה שלנו עלולה להוביל לקטסטרופה, ואת המחיר שכולנו משלמים כשכל אחת מקבוצות הזהות חופפת באופן מוחלט גם את זהות הפוליטית של חברה וללא שום קיום של הידברות. בדיוק בזמן הקריטי הזה בחיי הצינור לי חברים להצטרף לקהילה מעורבת של דתיים וחילונים, והשאר היסטוריה

אני מניחה שהמעבר מחבר קהילה אקטיבי לראש החץ החינוכי שלה, הינו מעבר לא פשוט. מה הוביל אותך לעשות את הקפיצה?

כהורה ליוויתי את המשבר שהיה כאן בבית הספר וחשבתי שאני יכול - מתוך ההבנה שלי את השילוב ומתוך הניסיון שלי בניהול - לעשות מעשה. בבתי הספר שעבדתי בהם בתנועה הקיבוצית, המנהלים עצמם באו מתוך הקהילות והדבר איפשר, לצד הקשיים, עשייה טובה מתוך הבנה עמוקה יותר של המציאות והצרכים של התלמידים. מתוך כך חשבתי שהיסודי ובעתיד גם התיכון, צריכים להיות מנוהלים על ידי אנשים מתוך מהקהילה, על כל המשתמע מכך ועל כל המחירים והחלטות לקיים את הדבר בעצמי.

ואיך היה?

זו הייתה חוויה מרתקת, מעניינת, מופלאה, מרגשת ומאתגרת.

תמונות מבית הספר

יום ירושלים | תיקון ליל שבועות | רוחות כרובית | פיקניק משותף | מהחיטה אל הלחם

המשך חוויות מבית הספר | יום ירושלים | תיקון ליל שבועות | רווית כרובית | פיקניק משותף | מהחיטה אל הלחם | מתיבתא

תיכון 'קשת' | חיבורים בסגנון 929 על פרשיות מתוך ספר במדבר

חומש במדבר הינו חומש מרתק שכל סיפור בו יכול להתחבר לתחומים שונים בחיינו מכמה זוויות שונות. בתיכון "קשת", דרך שיעורי תורה, התלמידים מחברים את סיפורי התורה אל עולמם העכשווי, הפרטי והציבורי ומציעים פרשנויות משלהם בנוסף לפירושים הקיימים מתקופות שונות. השנה, במסגרת משימת הערכה חלופית בכיתה ט'2, התבקשו התלמידים, בהנחיית המורה אורית קרנובסקי נוטמן, לחבר כל אחד טור דעה המבוסס על אחד מסיפורי חומש במדבר, שמביא רעיון המחבר בין הסיפור לסוגייה רלוונטית לחייו. פירות היצירה היו פורים ומרתקים, המובחרים שביניהם הרי הם לפניכם. קריאה מהנה מובטחת.

משה ויתרו, המנהיגים של היום ומה שביניהם | נעם אתאלי

יכולת ההקשבה וההבנה שהאמת לא תמיד נמצאת בצד שלנו חומקת לנו אט אט בין הידיים.

אנו חיים בדור בו כל אחד בטוח שהוא הכי חכם, הכי צודק ושהאמת תמיד בצד שלו. ואם זה המצב, מה הטעם בכלל להקשיב למישהו אחר? לדעות אחרות? לאמת אחרת?

אבל זה לא המצב. לצערנו, אנחנו לא תמיד הכי צודקים או הכי חכמים. ומה בקשר לאמת? לפעמים עשויה להיות יותר מאמת אחת. היכולת החשובה הזו - הקשבה, מאפיינת מאוד את משה רבנו, המנהיג המוערך והטוב ביותר שהיה לנו. איש צנוע ועניו שעשה ככל יכולתו בעבור העם, הקשיב, יעץ ותמך. ועדיין, על אף כל התכונות והיכולות המדהימות האלה, ואפילו שהיה הנביא הקרוב ביותר לקב"ה, האחד שזכה לכתוב את התורה, להיות חכם ולדעת כל כך הרבה, עדיין משה רבנו ידע להקשיב וחשב שאנשים אחרים ודעות אחרות הם דברים שיכולים להועיל לנו, להאיר לנו נקודת מבט חדשה ולעזור, אפילו למנהיג גדול וחכם כמוהו.

אנחנו יכולים לראות זאת בבידור בסיפור משה וחובב, בו מתואר לנו איך משה מבקש, ולאחר מכן גם מתחנן בפני חובב (הלא הוא יתרו על פי המפרשים), שיבוא עם בני ישראל לארץ המובטחת על ידי הקב"ה ושם הוא יינה מכל הטוב שיש לבני ישראל. בנוסף הוא יוכל להיות להם לעיניים - לעזור להאיר את עיניהם לגבי דברים שונים ולייעץ. לא רק שמשה מוצא את היכולת להקשיב כדבר נחוק, הוא מתחנן שיהיה לו מישהו נוסף שיוכל לייעץ לו ולהשמיע לו דברים שאולי לא שמע לפני כן.

אפילו שמשה ידע שיכולה להיווצר סיטואציה בה יתרו יגיד ויחשוב דברים שונים משלו, הוא לא נתן לזה להפחיד אותו או לעצור אותו. לעומת זאת, היום במערכת ההנהגה שלנו זה לא המצב. אנו נמצאים במרכז של מלחמת ימין ושמאל בה כל אחד בטוח שדעותיו הן האמת ואין בלתה.

הרבה פעמים כשמישהו אומר דעות קצת מנוגדות לאלה שלנו, מתחיל באופן אוטומטי "קרב" בו אנו מאבדים את המטרה האמיתית - הצדק, ומקבלים מטרה חלופית - להיות צודק ולהוכיח שהדעות שלי הן האמת.

אנו נמצאים בפתחה של "חגיגת" בחירות חדשה. מקווה שלאט לאט נמצא את היכולת להקשיב, ולהבין שלפעמים זה גם יכול לעזור. שנדע לקבל את הדעות של האחר, ולהבין שלפעמים יש כמה אמיתות ולא רק אמת אחת. זה שאני צודק אינו אומר שהאחר בהכרח טועה. וברגע שאני מקשיב לדעות של מישהו אחר ואפילו נותן להן מקום, אין זה אומר שאני מוותר על דעתי שלי ואפילו לא שאני חלש יותר.

זה קשה ולפעמים אפילו נראה לי בלתי אפשרי, אבל רק אם נצליח לעשות את זה נגיע למציאות טובה ונעימה יותר.

להיות מנהיג | הגר פרנקל

בשביל להיות מנהיג אתה צריך להתמודד עם הרבה מאוד דברים. אתה צריך להתמודד עם ביקורות מאנשים, לחץ, תלונות, בקשות ולקבל החלטות חשובות בשביל להיות מנהיג צריך להיות בעל אופי חזק כדי להוביל את העם.

אז מה עושים כשהמנהיג נשבר?

בפרק י"א בספר במדבר מסופר על תלונות העם, שרוצה בשב, ושהמן כבר לא מספק אותו. העם בוכה ואומר שעדיף לו לחזור למצרים. משה, שכבר ספג הרבה מאוד תלונות מהעם, אומר לה: למה בחרת בי להנהיג את העם הזה? אני לא מצליח לשלוט בכל העם הזה ואני מעדיף למות מאשר להמשיך להנהיג.

משה, המנהיג שכולנו גדלנו עליו ומעריצים אותו - נשבר. אחרי שנתיים שהם הולכים במדבר משה לא רוצה להנהיג יותר את העם. משה, שמשקיע הרבה זמן בעם, מקבל רק נזיפות ותלונות ואומר לעצמו: למה שאשקיע כל כך הרבה והעם לא יגיד לי תודה או יעריך את פועלי?

מול אלוקים עמדו כמה אפשרויות איך לטפל במצב שנוצר. האפשרות הראשונה הייתה להחליף את משה במנהיג אחר, והאפשרות השנייה הייתה לעודד את משה להמשיך הלאה כמנהיג של העם עד שיתעשת.

אלוקים לא בחר באפשרויות אלה אלא שמע את משה ונתן לו פתרון אחר: ה' אומר למשה שייקח שבעים זקנים שיוכלו לייעץ לו ולעזור לו בהנהגת העם.

אפשר להסתכל על פתרון זה ולהגיד שהמשמעות שלו היא שמשה הוא לא מנהיג מספיק טוב וה' מפקפק במשה כמנהיג.

אבל האם פתרון זה מלמד על חוסר אמון במשה? כפי שראינו בעבר, גם יתרו יעץ למשה להאציל סמכויות משפטיות וגם כאן אלוקים משתמש באותו פתרון. כלומר, הבעיה איננה באדם אלא בשיטה. מנהיג לא יכול להנהיג אך ורק בעצמו, הוא חייב ליצור מסגרות שיסייעו לו לפעול.

למעשה, זוהי הדרך שאנחנו חייבים להשתמש בה בחיינו עכשיו, כלומר ליצור מסגרות מתאימות כדי שהחיים יתנהלו בסדר ובשליטה. לדוגמה, יש את ראש הממשלה ומתחתיו יש את הממשלה שעוזרת לו להנהיג את המדינה, וראשי הערים שאחראים על העיר שבאחריותם וכדומה. גם בבית הספר, המנהל מנהיג ומנסה לעשות כמיטב יכולתו למען התלמידים אבל בסופו של דבר הוא תמיד יספוג ביקורות של הורים ושל תלמידים. הוא יקבל המון בקשות מהתלמידים, הרבה מאוד תלונות על דברים בבית הספר ובסופו של דבר הוא יצטרך לקבל החלטות חשובות מאוד שישפיעו על עתידם של התלמידים. לכן גם למנהל בית הספר יש מתחתיו את היועצת, צוות המורים, המזכירה, הנהגת ההורים וכד', כדי לאפשר ניהול ושליטה מלאים.

דיווח לפרשנות בתקשורת | גלי רום

בפרק י"ג בספר במדבר, ה' מצווה על משה לבחור שנים-עשר אנשים, אחד מכל שבט, שילכו לתור את ארץ כנען. משה בוחר שנים-עשר אנשים מראשי בני ישראל ושולח אותם למשימה. אחת ממטרות שליחת המרגלים הייתה לבדוק מה טיב הארץ: טובה או רעה? יש יכול אם לא? מה טיב הערים, האם הן מבוצרות או שיושבים בהן בלי חומה? מה טיב העם היושב בארץ? חזק או חלש? מעט או רב? וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: עָלֶיךָ זֶה בְּנֶגֶב וְעַלִּיתָ אֶת הָהָר. וְרִאִיתָ אֶת הָאָרֶץ מֵהָהוּא וְאֵת הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הַחֹזֵק הָרַפָּה, הַמְעַט הָאִם הַרְבֵּה. (במדבר יג, יז-יח).

המרגלים מוסרים את המידע על הארץ למשה ומביעים את דעתם והערכתם. הם לא התבקשו למסור הערכה או מסקנה אלא רק למסור מידע. בגלל הדרך בה הם אומרים את הדברים - המילים, הניסוח וכדומה - הם שוללים את הטוב שבארץ ובנוסף אומרים שאין מה לעשות ושאלן לבני ישראל סיכוי לכבוש אותה. כלב בן יפונה מנסה לצאת נגד המרגלים ואומר שהעם יכול לצאת לכבוש את הארץ, אבל שאר המרגלים ממשיכים לשכנע את העם ואפילו להפחידו: "הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ, אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא, וְכָל הָעָם אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מְדוּת" (שם לב).

בפרק זה אנו רואים מצב בו למרות תפקידם המוגדר לתאר עובדות בלבד, המרגלים נותנים פרשנות משלהם למה שראו ובכך משפיעים על דעת העם.

תהליכים כאלה אנו רואים גם היום בחיי היומיום שלנו, אם בתקשורת, אם בחיינו הפרטיים.

ישנן טענות אשר אומרות שהתקשורת אינה מספרת את כל האמת, מראה רק צדדים מסוימים ומדגישה צדדים שליליים. תופעה זו שמדברים עליה הרבה לאחרונה נקראת: "פייק ניוז" (מידע כוזב במכוון). למשל, בכתבות על מערכת החינוך מראים דברים שליליים רבים, למרות שבבתי ספר רבים קורים גם הרבה דברים טובים, יש אנשי חינוך מעולים וכדומה. וכך, בקושי מראים כתבות על בתי ספר מצליחים או על דברים מוצלחים שנעשים בהם. דבר זה בעיית הרבה פעמים, ולדעתי, לא תמיד כולם קולטים זאת ורבים מאיתנו מאמינים לאשר מראים להם בתקשורת בלי לחשוב פעמיים. למעשה, כתבות אלה מפחידות ומשבשות את דעת הקהל בדומה למה שמתואר בפרק.

דברים כאלה קורים גם בחיינו הפרטיים, בהם אנו מרבים להאמין לכל דבר מבלי לחשוב פעמיים. למעשה, אנו נוטים להאמין לאנשים אשר מגזימים וממציאים עובדות, וזה מקורם של רוב החרמות והבריונות ברשת גם ילדים לפעמים מאמינים לסיפורים שהם שומעים על ילדים אחרים, בלי לבדוק את העובדות עד הסוף, והדבר גורם לבעיות חברתיות בדומה לפרק אשר גם בו הבעיה נוצרה מתוך אמונת העם לדברי המרגלים.

לסיכום, אני חושבת שחשוב שנפתח חשיבה ביקורתית, שלא נאמין לכל דבר שאנחנו שומעים, בין אם בחיינו הפרטיים או בתקשורת. חשוב תמיד להטיל ספק ולשאל שאלות. לכן אם שומעים משהו רע על מישהו מפורסם, או על מישהו שאנחנו מכירים באופן אישי, חשוב מאוד שנהיה זהירים ולא נאמין ישר. אלה ערכים שחשובים לי ושבים לידי ביטוי בדברי המרגלים אשר השפיעו מאוד על דעתו של העם ולא לגמרי תיארו את המציאות באופן אמיתי.

ארץ בהפתעה | שיר ענבר

המרגלים שלנו נמצאים עכשיו בארץ כנען ומסקרים בשבילכם את הארץ. בזמן הזה איתנו באולפן משה ואהרן שמספרים לנו מה היו ההוראות המדויקות שנתנו למרגלים. משה, רוצה לשתף אותנו?

"א. אמ. אמ."

אוקיי, נעבור לאהרון.

"תודה רבה לך, ובכן, לפני שיצאו המרגלים ביקשנו מהם לתור את הארץ ולכשיחזרו לספר מה יש בה. אך ניסינו לרמוז להם בצורה גסה שיגידו רק דברים טובים, כי אתה יודע, גם ככה קשה פה במדבר, אנחנו לא צריכים שיבואו ויבאסו אותנו, אנחנו צריכים לשמור על רוחו של העם. אני רק מקווה שהם הבינו את הרמז."

תודה לאהרון ולמשה. עד כאן משדר הפתיחה של "ארץ בהפתעה" נשוב אליכם בעוד ארבעים ימים עם הגילוי המרתק על כנען.

כעבור 40 ימים

שלום לכם עם ישראל, תודה ששבתם אלינו ל"ארץ בהפתעה" איתנו המרגלים התשושים ובידיהם כל התשובות לשאלות ששאלתם במשך ארבעים ימים. בלי להתמהמה יותר מדי נעבור למרגל הראשון שלנו משבט ראובן, שמוע בן זכור.

"אוקיי, אתם לא מבינים, אנחנו עד עכשיו בהלם ממה שראינו שם. זה נורא, אנחנו בחיים לא נצליח להיכנס, העם שם ענק ומפחיד."

אוי, מי אלה שם שמנסים לקטוע אותנו? ולמה בדיוק כשהרייטינג עולה? האם אלה שניים מהמרגלים? כן כן, אלו כלב בן יפונה ויהושע בן נון.

"זה בכלל לא נכון, הארץ נפלאה ומלאה מכל טוב!"

והרייטינג שלנו יורד, אז נעבור למתמודד השלישי שלנו משבט יששכר, יגאל בן יוסף.

"כמו ששמוע אמר, הארץ הזאת נוראית, אין לנו סיכוי מולם. הילידים שם ענקיים. לידם אנחנו כמו חגבים קטנים, אנחנו אבודים!"

כן כן, תמשיך, זה מצוין! אנחנו כבר ב-38 אחוזי רייטינג. אוי לא, לא שוב הקלב הזה, איזה משבית שמחות.

"זה לא נכון! זה שהם ענקים לא אומר שלא נצליח לכבוש אותם, אנחנו יכולים! יש לנו את אלוהים..."

תודה רבה לכלב, אני מבקש שתעזוב את המיקרופון בבקשה ולא תעלה יותר לבמה או שאני אקרא לאבטחה. לא, הוא הורס לי את הרייטינג. הוא והחבר הזה שלו יהושע... בכל מקרה נעבור עכשיו למרגל הבא שלנו, גדיאל בן סודי.

"אז ככה, מבחינה טקטית, יש פשוט אפס סיכויים שנצליח להיכנס בלי למות בגלל שמכל צד שתוכלו לחשוב עליו יושב עם וכולם חזקים מאיתנו בהרבה וגם גבוהים מאיתנו בצורה לא אנושית!"

תודה למרגלים הנאמנים שלנו, שהביאו אותנו ל-51 אחוזי רייטינג, ועכשיו לכתב שלנו שסוקר את תגובת העם.

"תודה לך, העם כאן נראה שבור, יש פה דמעות, בכי תמרורים. אנשים פה מתלוננים ובוכים על כך שהיו מעדיפים למות פה במדבר או שם במצרים, ומדוע האלוהים הזה בכלל הוציא אותנו משם אם הוא הולך להרוג אותנו? אני חייב להגיד שגם

אני מזדהה עם התלונות וגם אני לא מאוד רוצה למות, אז ברשותך הייתי שמח לעבור עכשיו לתגובתם של משה ואהרון כדי לראות מה הם חושבים על הסוגייה."

תודה לך, ובאמת אנחנו כאן בפתח האוהל של משה ואהרון. אנחנו עומדים להיכנס, אז בואו איתנו. ובכן תראו מה זה! משה ואהרון נופלים על פניהם! כלב ויהושע קורעים את בגדיהם! איזה רייטינג מטורף! גם דמעות, גם דרמה ועכשיו גם עירום! נראה לי שזה הזמן לצאת להפסקת פרסומות קצרה שאחריה נמשיך לסקר לכם את המצב כאן בעקבות הבשורות הרעות שבפיהם של המרגלים.

לסיכום, ממש כמו בתוכנית ריאליטי, כל מה שלמרגלים אכפת ממנו זה שיקשיבו להם, שהדברים שהם יאמרו יהיו פרובוקטיביים, או אם להשתמש במונח עכשווי "ביאו רייטינג". תרבות הרייטינג של היום נהייתה בזויה. אנשים יעשו הכול כדי להתפרסם, בדיוק כמו המרגלים שהמרו את פיו של משה ואמרו דברים שעוררו סערה. העם יכול היה להקשיב לצד היותר הגון, לכלב ויהושע אך בחר שלא להקשיב, ממש כמונו, צרכני הטלוויזיה, שבוחרים לצפות בדברים היותר זולים והפופולריים ובכך מדכאים את הדברים היותר איכותיים שיש בתקשורת כמו כן, כלב ויהושע ניסו להגיד את הדברים הטובים אבל זה לא עניין אף אחד כי עם ישראל רק מחפש על מה להתלונן, בדומה לאנשים היום: כשהכול רגוע ואין על מה לדבר ולהתווכח ולהתלונן, מחפשים דרמה ואקשן כי אחרת משעמם להם. אנשים כיום מפחדים משיעמום. בסופו של דבר, גם העם שבכה וגם המרגלים, כולם מתו, חוץ מכלב ויהושע. מה שאפשר ללמוד מזה בהקבלה לתרבות הפופולרית והריאליטי הוא שלהתפרסם זה לא בהכרח חיובי ולפעמים זה גובה מחיר כבד וחשוב מדי ומקריב המון בדרך. מסקנה: אסור שהפרסום יהיה פסגת שאיפותינו ובטח אסור לוותר בשבילו על הערכים החשובים לנו כמו יושרה.

הקשר בין חטא המרגלים להורות אחראית | דוד עציין

לדעתי, חטא המרגלים הינו אבן דרך במסעם של בני ישראל ותהליך הפיכתם מעבדים לעם חופשי, והוא מתקשר ישירות לתהליך שילדים עוברים מתלות בהוריהם לעצמאות. וזאת דרך המסר שהוא מעביר על התמודדות עם בעיות ללא עזרה חיצונית.

בחטא המרגלים, הקב"ה מצווה את משה לשלוח מרגלים לתור את הארץ, ולתעד את המצב שם. משה שולח את המרגלים, והם באמת תרים את הארץ ולוקחים מפירותיה כדי להראות את טיבה, וכשהם חוזרים הם גם מהללים את טיבה של הארץ, אם כי אז מתחילות הבעיות המרגלים אומרים שהעמים בארץ חזקים ומסוכנים, ואם יעשו מלחמה בבני ישראל יכול להיות שבני ישראל יעלמו מן העולם. הם טוענים שאין כל סיכוי שבני ישראל יוכלו לנצח אותם במלחמה. דבר זה מוביל את בני ישראל לבכות על מר גורלם. לאחר מכן, הקב"ה מעניש את בני ישראל על תלונותיהם, וכופה עליהם להישאר עוד ארבעים שנה במדבר, עד שכל הדור הנוכחי, שבוכה על מר גורלו, ימות לפני הגעתו לארץ ישראל.

עד עכשיו היה פתרון די פשוט לבעיות של עם ישראל: יש בעיה,

עם ישראל מתלונן לקב"ה על הבעיה והקב"ה פותר את הבעיה. אפשר להגיד כי יוצא הדופן היחיד לכך הוא חטא המתאוננים שבספר במדבר פרק י"א. אני חושב כי מקור הבעיה בחטא המרגלים, היא נקודת המוצא שנוקטים בה המרגלים ועם ישראל, והיא שהקב"ה תמיד יפתור להם את כל הבעיות. לכן אפילו אם יש בידם סיכוי כלשהו לנצח את עמי הארץ, עדיף להם להתנהג כאילו הם אבודים, ומיד הקב"ה יציל אותם. לכן ה' מעניש אותם ומצווה עליהם להישאר במדבר ארבעים שנה, כדי שיבינו שלא כל בעיה שיבכו עליה ה' יפתור. אפשר לומר שזה בכלל לא עונש. העם הנוכחי פשוט אינו כשיר לנהל את עצמו, ולכן עליו לעבור תהליך ארוך של שינוי במדבר. אותו הדבר לגבי הורות, כאשר ילד מתלונן שיש לו בעיה אשר ההורה יודע כי הילד יכול לפתור לבד, צריך ההורה להשאיר לו להסתדר לבד. רק כך יידע הילד להתמודד עם הבעיות הניצבות בדרכו. אני חושב שיש חשיבות גדולה לתת לילד לפתור את בעיותיו בעצמו, ופרשייה זו מדגימה זאת בצורה מעולה, לדעתי. בני ישראל הם כמו בניו של הקב"ה, וחטא המרגלים הוא תלונה אשר נועדה לשמש תירוץ כדי לחמוק מפתרון עצמאי של הבעיה.

פרשת המרגלים והתקשורת בימינו | קרן זוסמן

"ארץ אוכלת יושביה", הביטוי בו השתמשו המרגלים לתאר את הארץ, הפך לביטוי מאוד פופולרי בתקשורת של ימינו, וכמותו גם מצב הרוח ה"קוטרי" של ראיית חצי הכוס הריקה. בתקשורת תמיד יפתחו באסונות ובמחדלים ורק בסוף המהדורה ידווחו על מעשה טוב או גאווה לאומית.

למשל, ביטויים כמו "מערכת הבריאות קורסת", כשלמעשה, מערכת הבריאות בארץ היא מהטובות והשוויוניות בעולם. מצד אחד, גישה זו, של לראות תמיד קודם את הרע, מובילה למחאה ובעקבותיה לפעולה. מצד שני, היא מביאה להרגשה לא נעימה שאנו חיים במקום נחשל, בעייתי ומושחת. אז מה בעצם מביא לעשייה חיובית? האם הדיווח על השלילי מוביל לרצון לשפר?

אני חושבת שדווקא דיווח חיובי מביא לרצון להוסיף טוב. כמו תלמיד שמקבל חיזוק חיובי וזה גורם לו לרצות להמשיך בדרך זו ולהשתפר עוד. לתחושות, שיח חיובי תמיד יוביל לתוצאות טובות יותר. עשייה מתוך אווירה מפרגנת תמיד עדיפה על עשייה בעקבות ביקורת ושלילה.

אמנם תקשורת צריכה להיות ביקורתית ונשכנית, אחרי הכול היא "כלב השמירה של הדמוקרטיה", ומתפקידה לדווח על מחדלים על מנת שהם יתוקנו. אבל אולי גישה יותר חיובית מצידה תוביל לאווירה יותר נינוחה ולאנרגיות יותר חיוביות גם בעם.

ולסיכום, המרגלים, שהיו בעצם "התקשורת" של אותה תקופה, הם שהביאו את הדיווח על הארץ לעם. לטענתי, הם הביאו בדיווח השלישי שלהם להגבהת הלהבות ובסופו של דבר לעונש של עוד ארבעים שנות נדידה במדבר. אולי התקשורת של ימינו צריכה ללמוד מסיפור זה ולנסות להנמיך את הלהבות כשאפשר. נקודה למחשבה לקראת מערכת הבחירות הקרובה.

צמרת אומרת תודה | אילת אסקוזידו

לא מקצועי שלא הצליח להכות שורש ולהצמיח תנועה. כך או כך, המועצה הציונית ואמא שלה ההסתדרות הציונית הן גופים ציבוריים, לכן איך שלא נסובב את זה - הסביון ינחת על "לא תקין".

וחשוב להבין את ההקשר, את המגמה שבתוכה פעלה צמר"ת - בעשור האחרון משרד החינוך הכפיל את תמיכתו התקציבית בתנועות הנוער, לאור הגידול שחל בהן!

נקודת האור בכל הסיפור היא שתנועות אחרות מתאמצות לפנות מקום לחניכים ולמדריכים הנטושים, משתדלות לפתוח דלת בידעה שיצטרכו לעשות התאמות ושינויים כדי שלילדי צמר"ת לשעבר יהיה נוח תחת הגג החדש. במילים אחרות, צורכי הקהילות המשלבות ומאפייניהם הייחודיים עלו על שולחן הדיונים ביותר מתנועה אחת.

הגיע הזמן שלקהילות המשלבות דתיים וחילונים בכל הארץ ימצא מענה גם בתחום החינוך הבלתי פורמלי, עלינו לנרמל גם את הזירה הזאת בחייו.

הנושא החם של תנועות הנוער בארץ הוא שילוב נוער עם מוגבלות, עם צרכים מיוחדים. תהליך נכון ומרגש. שילוב דורש עבודה של הסרת חסמים, מחיצות, גדרות שהורגלו אליהם. כל סוג של שילוב הוא כזה, ממוטט מסגרות, מגדיר מחדש. משמח אותי מאוד שהדור הצעיר נרתם וטורח על ניפוח הפרדות, על בניית גשרים. אני מתמלאת תקווה לנוכח בני נוער חושבים, שואלים, מעורבים, בודקים, לומדים, ואם צריך - בועטים בפרדיגמות ארכאיות ויוצרים מציאות חדשה. נאומי הפרידה של הנוער היו המדויקים, המאירים, המנחמים ביותר.

זהו. נגמר. נסתם הגולל על תנועת הנוער צמר"ת. המועצה הציונית בישראל ויתרה וסגרה, שמטה, חיסלה את המיזם החינוכי שהקימה רק לפני כשש שנים. קודם המציאה סיסמה רומנטית: "מתחברים לשורשים" ואז החליטה לחתוך, לגדוע, להתנתק, לעקור שורש. החניכים הראשונים שהימרו על התנועה בהיותם תלמידי כיתה ד', יוצאים-נפלים ממנה רגע לפני שהם הופכים למדריכים, כעת הם עולים לכיתה י'. פתאום מתנגן לי בראש השיר של רוטבליט "מי הרג את ים המוות?" אז מי הרג את תנועת צמר"ת? ולמה אף אחד לא ביקש סליחה ומחילה מבני הנוער ומהוריהם שהגיעו אתמול ללוות את התנועה בדרכה האחרונה?

על פניו, עניין של סדרי עדיפויות. אמרו לנו שתנועת נוער זה עסק יקר, החליטו להקריב אותה כדי שמפעלי המועצה הציונית האחרים יוכלו להתקיים.

אם נצלול קצת יותר לעומק, אולי ניווכח שהמועצה הציונית מתחרטת שהקימה תנועת נוער נייטרלית ולא משויכת פוליטית? הרי הפוליטיקה תמיד שלחה ידיים ובחשה בשדה תנועות הנוער, עוד לפני קום המדינה. זה לא חדש שעסקנים מתייחסים לנוער כעתודת מצביעים. האם ההסתדרות הציונית העולמית היא גוף פוליטי שלא הצליח למשוך ידיו מהסיר המבעבע, ולהשאיר אותו לאנשי החינוך, לאידיאולוגיות ציוניות א-מפלגתיות?

או שאולי מדובר בפשיטת רגל ערכית - מוסרית. כשמנהל אחד פותח מפעל חינוכי, ומחליפו סוגר - זה מחדל, ביזיון... אחרים יגידו ניהול לא תקין או במילים עדינות יותר - ניהול

מיזם שולפים

המועברת על-ידי סטודנטים בני המקום. הבחירה במיזם זה התבססה על התמקדות בצורך מקומי למען כלל החברה, על שיח מכבד כלפי אוכלוסיית היעד ועל כך שהתוכנית מעצימה גם את המתנדבים הבאים מן היישוב. תוכלו לקרוא על שלושת הצעירים מדימונה בקישור הבא:

<http://mynetbeersheva.co.il>

מעגל הנתניה מזמין את כל מי שרוצה לתרום למיזם זה להצטרף, כל סכום יתקבל בברכה.

את התרומה ניתן לשלוח לקבוצת הפייבוקס

<http://hey.pbme.co/Ewmc2p>

מעגל הנתניה מזכרת בתיה 2019

מזכרת בתיה בחרה במיזם "שולפים" בו היא מעוניינת לתמוך. מעגל הנתניה התכנס במהלך החודשים האחרונים, העמיד סכום ראשוני של כסף אשר נתרם על ידי החברים שהשתתפו במעגל וקבע יחד במי הקבוצה מעוניינת לתמוך.

קיבלנו מעל 20 פניות לקול קורא שפנה לעמותות העוסקות בצמצום פערים בקרב ילדים ובני נוער, מהם נבחר מיזם אחד. מיזם "שולפים" הוקם על ידי שלושה צעירים מדימונה המעוניינים לעודד את בני היישוב להשתלב במכינות קדם-צבאיות.

הם עושים זאת באמצעות תוכנית חניכה בכיתות י"א ו-י"ב

מדור פנאי | ענר פרידמן

תנו מבט | "היי, יש מרגל בינינו"

צוחקים איתכם

סטיב חזר לא מזמן מטיול באפריקה וסיפר לחברו: "יום אחד הלכתי לי בערבות ופתאום ראיתי מולי אריה. התחלתי לברוח, והאריה רדף אחריי. הוא כמעט נגע בי ואז החליק. המשכתי לרוץ והוא שוב דלק בעקבותיי וכבר כמעט תפס אותי - אבל שוב החליק. מרחוק ראיתי בקתה, אז דפקתי את הריצה של החיים שלי והאריה כבר ממש היה קרוב אליי, אך החליק בפעם השלישית! נכנסתי לבית ונעלתי את הדלת - וכך ניצלתי". "וואו, סיפור מדהים!" אמר החבר, "אני הייתי עושה במכנסיים מרוב פחד". "על מה אתה חושב שהאריה החליק כל הזמן?" שאל סטיב.

- דברים לעשות בחופש הגדול
1. ללכת לבריכה.
2. לחפור לאנשים בווטסאפ.
3. ללכת לבריכה.
4. לחפור לאנשים בפייסבוק.
5. ללכת לבריכה.
6. לחפור לאנשים בטוויטר.
7. ללכת לבריכה.
8. לחפור לאנשים באינסטגרם.
9. ללכת לבריכה.
10. ללכת לים.
11. ללכת למעיין.
12. ללכת להחלקה על הקרח.
13. לפתוח קבוצה ענקית בווטסאפ ולעזוב אותה ישר.
14. לעשות מנוי לחדר כושר ולא ללכת.
15. לישון.
16. לישון.
17. לישון.
18. להשתעמם.
19. להציק לאימא ואבא בעבודה.
20. לקרוא את הרשימה שכתבתי חופשה נעימה לכולם!

במטבח עם אפי | אפי בלה

זרעי קיץ באים בנחריים
ורומזים איזה קיץ
הולך להיות
מאיר אריאל

גלידוניות ביתיות

- 1 ק"ג גלידת וניל
- 8 עוגיות אוריאו
- לציפוי:
- 300 גר' שוקולד מריר
- 30 מ"ל שמן

אופן הכנה:

1. מוציאים את הגלידה מהמקפיא ומעבירים אותה למקרר למשך שעה, עד לריכוכה.
2. מרסקים את העוגיות לפירורים גסים (עם הקרם).
3. מערבבים את הגלידה הרכה יחד עם פירורי העוגיות.
4. מעבירים לתבנית בינונית, מרופדת בנייר אפייה, שקצותיה מציצים בחוץ (זה יעזור לשלוף את "בלוק" הגלידה מהתבנית) ומשטחים מקפידים למשך לילה. הגלידה צריכה להיות קפואה לגמרי.
5. מוציאים את "בלוק" הגלידה למשטח עבודה. חותכים לקוביות קטנות.
6. ממיסים את השוקולד עם השמן ומעבירים לקערה. טובלים את הקוביות הקפואות (כדאי להשאיר את הקוביות במקפיא ולהוציא בכל פעם קובייה אחת) בשוקולד ומניחים על מגש מרופד בנייר אפייה, נעזרים במזלג, כדי להוציא את הקוביות מהשוקולד.
- בשלב הזה ניתן לפזר מעל השוקולד סוכריות צבעוניות/ברס/פירורי שוקולד/פירורי עוגיות וכו'.
7. מקפידים היטב את הגלידוניות ונהנים מחטיף קיצי כיפי וטעים.

זהו, נגמרה לה שנה נוספת ואנחנו יוצאים לחופשה המיוחלת. יש לי ווידוי - גם אני כמו הילדים, מחכה לחופשת קיץ. אני לגמרי לא נמנית עם קבוצת המקטרים והמתלוננים. סוף סוף חופש מיקיצות מוקדמות ולחץ מהגעה בזמן לבית הספר, מהכנת ארוחות בוקר, מהכנת שיעורי בית ומהתכוננות למבחנים. כן, אפילו חופש מחוגים, שבימים הרגילים מהווים אוויר לנשימה וזמן של יצירה וכיף לילדים.

עכשיו נותר רק לתכנן את הטיול המשפחתי, את ימי הכיף עם הסבים והסבתות, את המפגשים עם החברים, ולנסות לקחת המון אוויר גם לרגעי השעמום והריק, שבאופן אישי אני לגמרי מאמינה שיש לתת להם מקום של כבוד.

ברגעי משבר, ממליצה לכם להיכנס עם הילדים למטבח ולבשל ולאפות בהנאה.

(למרות שההנאה קצת נפגמת בשלב הנקיונות)

את המתכון לגלידוניות הביתיות ניתן להכין בקלות רבה והתוצאה כיפית ומרעננת מאוד.

אז שתהיה לכולנו חופשת קיץ מהנה, שתעבור עם רגעים וחוויות מהנות ומרגיעות.

משפחה מבוקשת | משפחת רן

דופן, חיובי וחייכן. תחביבו - להעניק חיבוקים...
אורי - שובב ומצחיק ביותר. ספורטיבי ומלא אנרגיה. תחביבו העיקרי - טיפוס על עצים...

איך הגעתם ל"קשת" / מזכרת בתיה?
שרה דתייה ואני חילוני. חיפשנו מסגרת אשר תאפשר חינוך סובלני, מגוון ערכית בהתאם לדעות ולאמונות של שנינו.

תחביבים (של ההורים)
שרה רוקדת, אוהבת לשיר. עמית מנגן על גיטרה באס ותופים ואוהב אומנות ויצירה.

בילוי משפחתי מועדף
ים ים ים... אוהבים ללכת לספארי ולאכול במקומות מיוחדים.

מה הייתם עושים אם היו לכם שבועיים בלי הילדים?
מטיילים רחוק רחוק... אפריקה, דרום

משפחת רן
עמית (33), שרה (35), אסף (4), אורי (3)

שרה - קורות חיים

גדלתי בפרוז בקהילה יהודית מסורתית. התחנכתי על ערכי הציונות טיילתי עד לרגע שהחלטתי לעשות עלייה לארץ. הרגע הגיע בגיל מאוחר משחשבת, רק כאשר סיימתי את לימודי הרפואה ומסלול התמחות ברפואה משפחה.

עליתי עם חתולתי היקרה לבד לירושלים, ומשם התגלגלתי דרך תל אביב למזכרת בתיה בחיפוש אחר מקום שאקרא לו ביתי, ואעבוד בו כרופאה

עצמאית בסניף "מאוחדת" במושב. משפחתי נשארה בצרפת. אני פמיניסטית גאה, ותומכת גדולה בנשים עצמאיות ושוברות מוסכמות. אוהבת מעורבות חברתית ובעד יצירת שינוי, אקטיביזם ומרדף אחר שוויון זכויות והזדמנויות.

עמית - קורות חיים

את שנות ילדותי העברתי בקיבוץ דגניה, ובנעוריי גדלתי ביישוב רעות. בשירותי הצבאי שירתתי כקצין בנח"ל, ובסיום שירותי התחלתי בלימודי עיצוב תעשייתי באקדמיה "בצלאל" בירושלים. בשנה האחרונה ללימודי פגשתי בשרה, ומאז לא נפרדנו...

עובד כמנהל קו מוצרים בחברה בינלאומית. עוסק בפיתוח מוצרים ובחדשנות טכנולוגית ותהליכית.

היכרות

נפגשנו באופן אקראי ביותר, ברחוב ירושלמי בלילה. צועדים זה לצד זה - התחלנו בשיחה...

ילדים

אסף - נולד ב-1/1/15, מיוחד וחכם. חברותי באופן יוצא

תודה לעוסקים ולעוסקות במלאכה:

תודה לכותבים: הרב ארי חסיד, אפי בלה, עדי פאר, אילת כלפה, אופיר שפר,

יפעה בנר, יואב פרידמן, ענר פרידמן, עינט קרמר ומירב קליין סידרנסקי,

דוד עציון, הגר פרנקל, קרן זוסמן, שיר ענבר, נעם אתאלי, גלי רום

תודה למשפחה המבוקשת שלנו, משפחת רן

תודה למעצבת הגרפית - שלומציון פישר **ולעורך הלשוני** - מיקי גורן

וכמובן לעורכות המקסימות שהשקיעו ימים ולילות כדי שהעיתון יצא מוצלח כל חודש מחדש -

דנה ברכפלד ויפעה בנר

